

Sygn. akt I C 2057/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2020 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Eliza Skotnicka

Protokolant p. o. prot. sąd. Anna Ludwiniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 listopada 2020 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko P. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej P. z siedzibą w W. na rzecz strony powodowej (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. kwotę 9 220,83 zł (dziewięć tysięcy dwieście dwadzieścia 83/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 7 923,96 zł od dnia 17 września 2019 roku do dnia zapłaty, od kwoty 129,07 zł od dnia 31 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty i od kwoty 1 167,80 zł od dnia 20 października 2020 roku;

II. dalej idące powództwo w części dotyczącej odsetek oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 3 047 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje stronie pozwanej aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 37,96 zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 8 053,03 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 7 923,96 zł od dnia 18 czerwca 2019 r. i od kwoty 129,07 zł od dnia wytoczenia powództwa, jak również o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa i substytucji. W uzasadnieniu pozwu wskazała, że 15 maja 2019 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w następstwie którego uszkodzeniu uległ pojazd marki A. nr rej. (...) (...) stanowiący własność G. P.. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego poszkodowanemu przyznano odszkodowanie w wysokości 4 839,71 zł, które w jego ocenie było niewystarczające na dokonanie naprawy pojazdu, dlatego zlecił sporządzenie kosztorysu niezależnemu rzeczoznawcy, który ustalił, że koszt naprawy wynosi 12 763,67 zł. Powódka podała, że na mocy umowy cesji nabyła od poszkodowanego wierzytelność przysługującą mu wobec obowiązanego do naprawienia szkody strony pozwanej, zaś dochodzone pozwem roszczenie stanowi różnicę pomiędzy odszkodowaniem należnym a wypłaconym w toku postępowania likwidacyjnego, powiększoną o kwotę 129,07 zł poniesioną przez poszkodowanego w związku ze sporządzeniem prywatnej opinii. Pismem z 9 października 2020 r. strona powodowa rozszerzyła powództwo o kwotę 1 167,80 zł, domagając się jej zasądzenia z ustawowymi odsetkami od dnia rozszerzenia powództwa.

Strona pozwana P. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości również w rozszerzonym zakresie i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana przyznała, że posiada legitymację procesową bierną i działa w oparciu o przepis art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, jak również, że w toku postępowania likwidacyjnego wypłacono poszkodowanemu kwotę 4 839,71 zł, która, jej zdaniem, w pełni rekompensuje powstałą szkodę. Zakwestionowała jednak legitymację czynną powódki w niniejszym procesie, wysokość dochodzonego roszczenia oraz datę początkową naliczania żądanych odsetek.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 maja 2019 r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...) nr rej. (...) (...) stanowiący własność G. P.. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w zagranicznym towarzystwie, zaś szkodę jako korespondent likwidował (...) S.A. z siedzibą w W..

Po zakończeniu postępowania likwidacyjnego i ustaleniu zakresu uszkodzeń w pojeździe, poszkodowanemu wypłacono kwotę 4 839,71 zł.

Bezsporne.

W ocenie poszkodowanego, przyznane odszkodowanie było niewystarczające, aby dokonać naprawy pojazdu i przywrócić go do stanu sprzed szkody, dlatego powódka, na jego wniosek, zleciła sporządzenie prywatnej opinii, z której wynika, że koszt naprawy pojazdu wynosi 12 763,67 zł.

W związku z powyższym, poszkodowany zdecydował się zbyć na rzecz powódki wierzytelność z tytułu odszkodowania przysługującego mu od towarzystwa ubezpieczeniowego likwidującego szkodę powstałą w wyniku zdarzenia z 15 maja 2019 r. W dniu 19 sierpnia 2019 r. została zawarta umowa cesji, o której zawiadomiono (...) S.A. z siedzibą w W..

W dniu 31 sierpnia 2019 r. rzeczoznawca wystawił na rzecz powódki fakturę, z której wynika, że koszt sporządzenia wyceny szkody to 129,07 zł, w tym 78,40 zł dokładny koszt naprawy, 39,20 zł wycena wartości rynkowej, 11,47 zł – rozkodowanie numeru VIN.

Dowód:

- kalkulacja naprawy nr (...) z 02.08.2019 r. – k. 12 - 15
- zawiadomienie Towarzystwa (...) o przelewie wierzytelności z 19.08.2019 r. – k. 18
- zeznania świadka G. P. – k. 68

Pismem z 2 września 2019 r. powódka wezwała (...) S.A. z siedzibą w W. do wypłaty na rzecz poszkodowanego kwoty 7 923,96 zł tytułem dalszego odszkodowania. Pismem z 17 września 2019 r. ubezpieczyciel podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

Dowód:

- odwołanie od decyzji sporządzone 02.09.2019 r. – k. 19
- pismo (...) S.A. z 17.09.2019 r. – k. 20

Poszkodowany nadal jest właścicielem uszkodzonego pojazdu. Po zdarzeniu Policja zabrała mu dowód rejestracyjny, zaś auto musiało zostać odholowane. Poszkodowany nie skorzystał z autoryzowanych serwisów naprawy, gdyż kwota zaoferowana przez (...) S.A. była za niska w stosunku do cen obowiązujących w warsztatach naprawczych, nie chciał natomiast dokonywać naprawy pojazdu w zakładzie proponowanym przez towarzystwo ubezpieczeń z uwagi na zastrzeżenia co do jakości świadczonych tam usług. Ponadto, koszt naprawy w tym warsztacie byłby wyższy niż rzeczywisty, który by go satysfakcjonował.

Poszkodowany dokonał tylko niezbędnych napraw w pojeździe, dużo prac wykonał sam, używał części oryginalnych, ale używanych, które są lepsze niż nowe części zamienne. W pierwszej kolejności kupił używane drzwi na poszycie boczne, żeby odzyskać dowód rejestracyjny. Zakres i jakość wykonanych prac naprawczych nie przywróciła pojazdu do stanu sprzed szkody, stracił przez to na wartości.

Dowód:

- zeznania świadka G. P. – k. 68 - 69

W wyniku zdarzenia z 15 maja 2019 r. w pojeździe poszkodowanego uszkodzeniu uległy następujące elementy: koło przednie, skorupa wnętrza koła, nadkole przednie prawe, nakładka zderzaka przedniego, reflektor prawy, listwa ozdobna błotnika przedniego prawego, błotnik przedni prawy, drzwi prawe, wykładzina drzwi prawych, lusterko zewnętrzne prawe, pokrywa wlewu paliwa, ściana boczna prawa, ściana boczna lewa, błotnik tylny prawy.

Do wymiany zakwalifikowano części, których naprawa nie przywróciłaby założonych przez producenta pierwotnych parametrów techniczno – eksploatacyjnych tj. zestaw mocowania zderzaka przedniego, zestaw mocowania błotnika przedniego prawego, osłonę błotnika przedniego prawego, drzwi prawe, zestaw mocowania drzwi prawych, listwę ozdobną wnętrza zewnętrznej prawej, listwę drzwi prawych, osłonę drzwi prawych, wytłumienie drzwi przednich prawych, wspornik lusterka zewnętrznego prawego, osłona lusterka prawego, szkło lusterka prawego, zestaw mocowania zderzaka tylnego, ścianę boczną prawą, listwę ściany bocznej tylnej prawej, napis na listwie prawej oraz osłonę przednią ściany bocznej tylnej prawej.

Z dokumentacji zdjęciowej pojazdu nie wynika, aby uszkodzone części pojazdu zakwalifikowane do wymiany były inne niż oryginalne części zamienne producenta pojazdu sygnowane jego logo, nie stwierdzono też innych uszkodzeń nie mających związku przyczynowo – skutkowego ze szkodą. Istnieje możliwość zastosowania do naprawy części alternatywnych, sygnowanych logo producenta w przypadku zestawu mocowania drzwi, zderzaka przedniego, zestawu mocowania błotnika przedniego, zestawu mocowania drzwi oraz szkła lusterka.

Naprawa pojazdu poszkodowanego jest uzasadniona ze względów ekonomicznych i technicznych. Naprawa z wykorzystaniem części oryginalnych zalecanych przez producenta oraz części alternatywnych sygnowanych logo producenta, dostępnych poza siecią warsztatów autoryzowanych wykonana zgodnie z technologią producenta zapewni po naprawie uzyskanie właściwych parametrów techniczno – eksploatacyjnych, walorów estetycznych oraz zapewni dalszą bezpieczną eksploatację samochodu. Koszt naprawy samochodu w powyższej technologii, przy zastosowaniu średniej stawki 100 zł za roboczogodzinę mającej zastosowanie w warsztatach rzemieślniczych (blacharsko – mechanicznych i lakierniczych) w obrębie zamieszkania poszkodowanego wynosi 13 931,47 zł brutto. Szkada w pojeździe poszkodowanego jest szkodą częściową, bowiem koszt naprawy wynosi 75% jego wartości.

Dowód:

- znajdujące się w aktach szkody: dokumentacja zdjęciowa uszkodzonego pojazdu, wycena nr (...) z 30.05.2019 r. dotycząca pojazdu poszkodowanego, protokół szkody w pojeździe z 22.05.2019 r. – k. 51 (płyta CD),

- opinia sądowa wraz z kalkulacją naprawy sporządzona przez biegłego sądowego z zakresu techniki pojazdów samochodowych, kalkulacji warsztatowej, analizy rachunków i kosztorysów oraz wycen T. G. z 12.08.2020 r. – k. 75 - 108

Sąd zważył:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości co do należności głównej.

W przedmiotowej sprawie poza sporem był fakt zaistnienia w dniu 15 maja 2019 r. kolizji, w następstwie której uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...) nr rej. (...) (...) stanowiący własność G. P.. Strona pozwana przyznała, że w ramach postępowania likwidacyjnego poszkodowanemu została wypłacona kwota 4 839,71 zł, jak również, że posiada

ona legitymację bierną do występowania w niniejszym procesie. Zakwestionowała jednak legitymację czynną powódki, wysokość dochodzonego roszczenia oraz datę początkową naliczania żądanych odsetek.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Stosownie zaś do treści art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Szkodą w mieniu jest wszelki uszczerbek majątkowy. Przy ustaleniu wysokości szkody należy posługiwać się przyjętą w piśmiennictwie i orzecznictwie teorią różnicy. Oznacza to, że dla ustalenia wysokości szkody zestawia się obecną wartość samochodu z tą, jaką by on przedstawiał gdyby nie było wypadku (tak, G. Bieniek, Odpowiedzialność cywilna za wypadki drogowe, Warszawa 2006 str.140). Zasada pełnego odszkodowania w ujęciu kodeksu cywilnego przejawia się w tym, że naprawienie szkody obejmuje zarówno straty jakie poszkodowany poniósł, jak i korzyści które mógł osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła.

Wymaga podkreślenia, że podmiot odpowiedzialny za szkodę komunikacyjną zobowiązany jest pokryć koszty przywrócenia pojazdu poszkodowanego do stanu sprzed zdarzenia, zatem naprawa winna odbyć się z użyciem takich części, w jakie wyposażony był uszkodzony pojazd. Niemniej, jeśli możliwy jest zakup części w jakości, które spełniają te same warunki techniczno – eksploatacyjne jak część oryginalna, możliwe jest przeprowadzenie naprawy z wykorzystaniem tej części. Nie ma przy tym znaczenia, czy poszkodowany dokonał już naprawy pojazdu przy użyciu np. części zamiennych bądź używanych. Okoliczność ta nie świadczy bowiem o tym, że została zrekompensowana szkoda w postaci utraty wartości pojazdu. Należy mieć na uwadze, że kwota odszkodowania przyznana przez ubezpieczyciela nie zawsze wystarczy na pokrycie uszczerbku w całości tj. dokonanie naprawy w sposób przywracający samochód do stanu sprzed szkody. Co więcej, cena rynkowa pojazdu, który uczestniczył w kolizji drogowej jest niższa aniżeli pojazdu o podobnych parametrach w stanie nieuszkodzonym, pojazd taki jest też mniej atrakcyjny dla potencjalnych kupujących.

Odnosząc się do zarzutu strony pozwanej dotyczącej braku legitymacji czynnej powódki, należy podnieść, że przedłożona umowa cesji z 19.08.2019 r. zawarta z poszkodowanym stanowi dowód w myśl art. 232 k.p.c., albowiem jej kserokopia została poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika będącego radcą prawnym. Bacząc na treść powyższego dokumentu, Sąd nie miał wątpliwości, że w istocie doszło do skutecznego przeniesienia wierzytelności stanowiącej podstawę dochodzonego w sprawie roszczenia. Okoliczność tę potwierdziły również zeznania świadka G. P., które były koherentne, spójne, logiczne i co do prawdziwości których Sąd nie miał wątpliwości, zwłaszcza, że nie jest on podmiotem zainteresowanym w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy.

Niezasadny okazał się także zarzut co do bezskuteczności powyższej umowy cesji względem strony pozwanej. Fakt, że w umowie jako zobowiązanego wskazano towarzystwo likwidujące szkodę pozostaje bez znaczenia, zgodnie bowiem 19 ust. 3 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych strona pozwana wstępuje w jego prawa i obowiązki, a zatem przysługuje jej zarówno legitymacja czynna, jak i bierna. W tej kwestii Sąd nie podzielił zdania wyrażonego przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w wyroku z 14 września 2018 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II Ca 356/18, którego kserokopię wraz z uzasadnieniem strona pozwana dołączyła do odpowiedzi na pozew. Skoro bowiem poszkodowany zawarł ze stroną powodową umowę cesji ściśle określonej wierzytelności, to postanowienia tej umowy są skuteczne wobec następców każdej ze stron.

Mając na uwadze, że obie strony posiadały legitymację do występowania w przedmiotowym procesie, zasadnym było ustalenie zakresu odpowiedzialności pozwanej w kontekście uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu poszkodowanych, jakie powstały w związku ze szkodą z 15 maja 2019 r.

Celem ustalenia tych kosztów, Sąd posiłkował się opinią biegłego sądowego z zakresu techniki pojazdów samochodowych, kalkulacji warsztatowej, analizy rachunków i kosztorysów oraz wycen T. G., który posiada specjalistyczną wiedzę.

Opinia sporządzona przez biegłego, jest w ocenie Sądu fachowa, rzetelna i wyczerpująca. Biegły w sposób rzeczowy i precyzyjny określił, jakie prace należy wykonać, aby przywrócić pojazd uszkodzowanego do stanu sprzed szkody z 15 maja 2019 r. Oszacowanie kosztów naprawy zostało dokonane w oparciu o dokumentację sporządzoną w toku postępowania likwidacyjnego, za pomocą specjalistycznych systemów kalkulacji napraw oraz przy uwzględnieniu stawek za roboczogodzinę w warsztatach rzemieślniczych w obrębie zamieszkania uszkodzowanego, które dysponują wyposażeniem umożliwiającym naprawę zgodnie z technologią producenta.

Biegły wskazał również, które z uszkodzonych elementów podlegają naprawie, a które należy wymienić, gdyż ich naprawa nie przywróciłaby zakładanych przez producenta pierwotnych parametrów techniczno – eksploatacyjnych. Odmienne niż ubezpieczyciel likwidujący szkodę, zakwalifikował poszycie boku prawego do wymiany ze względu na charakter uszkodzeń tj. głębokie wgniecenie na znacznej powierzchni i przeciągnięcie blachy poza granice plastyczności. Biegły zaznaczył, że uszkodzone części pojazdu zakwalifikowane do wymiany były oryginalne, zatem winny zostać zastąpione takimi właśnie częściami. Jednocześnie dodał, że w przypadku kilku elementów istnieje możliwość zastosowania części alternatywnych, sygnowanych logo producenta, co zmniejszy koszty naprawy o 124,07 zł. Naprawa z wykorzystaniem części oryginalnych zalecanych przez producenta oraz części alternatywnych sygnowanych logo producenta, dostępnych poza siecią warsztatów autoryzowanych, wykonana zgodnie z technologią producenta zapewni uzyskanie właściwych parametrów techniczno – eksploatacyjnych, walorów estetycznych oraz zapewni dalszą bezpieczną eksploatację samochodu. Koszt naprawy samochodu w powyższej technologii, przy zastosowaniu średniej stawki 100 zł za roboczogodzinę mającej zastosowanie w warsztatach rzemieślniczych (blacharsko – mechanicznych i lakierniczych) w obrębie zamieszkania uszkodzowanego wynosi 13 931,47 zł brutto. Stwierdził też, że szkoda w pojeździe uszkodzowanego jest szkodą częściową, bowiem koszt naprawy stanowi 75% jego wartości.

W oparciu o ustalony stan faktyczny, Sąd uznał, że uzasadniony koszt naprawy pojazdu uszkodzowanego umożliwiający przywrócenie go do stanu sprzed zdarzenia z 15 maja 2019 r., przy uwzględnieniu technologii przewidzianej przez producenta i zastosowaniu średniej stawki 100 zł za roboczogodzinę w warsztatach blacharsko – mechanicznych i lakierniczych w obrębie zamieszkania uszkodzowanego wynosi 13 931,47 zł brutto. Skoro w toku postępowania likwidacyjnego, uszkodzowanemu wypłacono sumę 4 839,71 zł, roszczenie powódki zasługiwało na uwzględnienie co do kwoty 9 091,76 zł. Zasadne było również żądanie zwrotu 129,07 zł poniesionych w związku ze sporządzeniem kosztorysu przez niezależnego rzeczoznawcę. Kwota ta została należycie udokumentowana i pozostaje w związku ze zdarzeniem z 15 maja 2019 r., albowiem dokonana w prywatnej opinii wycena dała powódce podstawy do wystąpienia na drogę sądową.

Bacząc na świadczenie przyznane przez pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego oraz rzeczywistą wartość szkody poniesionej w związku ze zdarzeniem 15 maja 2019 r., Sąd zasądził na rzecz powódki kwotę 9 220,83 zł.

O należnych odsetkach ustawowych od zgłoszonego roszczenia orzeczono w oparciu o przepisy art. 481 § 1 k.c. i 455 k.c. Przed wytoczeniem powództwa, pismem z 2 września 2019 r. powódka wezwała towarzystwo likwidujące szkodę do spełnienia żądanego świadczenia w kwocie 7923,96 zł w terminie 14 dni. Pozwana decyzją z 17 września 2019 r. odmówiła wypłaty, a zatem od 18 września 2019 r., po upływie wyznaczonego terminu zapłaty pozwana pozostawała w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia. Odnosząc się do odsetek zasądzonych od kwoty 129,07 zł, roszczenie w tym zakresie stało się wymagalne dopiero 31 grudnia 2019 r., tj. następnego dnia od doręczenia pozwanej odpisu pozwu, a nie od daty wniesienia pozwu, bowiem powódka nie zgłaszała wcześniej takiego żądania. Co do odsetek od kwoty 1 167,80 zł, Sąd również uznał, że ich zasądzenie od dnia rozszerzenia powództwa było przedwczesne, zaś pozwana pozostaje w zwłoce dopiero od dnia następnego po doręczeniu jej pisma procesowego w tym przedmiocie.

Rozstrzygając o kosztach, Sąd kierował się treścią art. 98 k.p.c. Powódka wygrała proces w całości ponosząc koszty w kwocie 3 047 zł, w tym 530 zł łączna opłata sądowa od pozwu, 1 800 zł koszty zastępstwa procesowego, 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa oraz 700 zł wydatki związane z wynagrodzeniem biegłego sądowego.

Mając na uwadze, że uiszczone przez strony zaliczki nie wystarczyły na pokrycie wynagrodzenia biegłego, Sąd, stosownie do treści art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 755 t.j.), nakazał stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku wyłożoną tymczasowo kwotę 37,96 zł.